

Zr. Francesco (Antoinette) van Pinxteren 70 jaar (1986)

Sieth Delhaas

Vrouw en bijbel, 's Hertogenbosch 1986

Inleiding

In de groep 'Vrouw en Bijbel', die vanaf het eind van de jaren zeventig in het klooster van de Zusters aan de Choorstraat – en de laatste paar jaar ook bij haar thuis – bijeenkwam, werd Antoinette van Pinxteren ter gelegenheid van haar zeventigste verjaardag toegesproken door Sieth Delhaas. Deze tekst geeft weer hoe de vrouwen van die groep haar aanwezigheid hebben ervaren.

Lieve Antoinette,

Bij toeval zijn wij er achter gekomen, dat jij tussen twee bijeenkomsten van onze groep in, jarig bent geweest. De juiste datum weet ik nog niet, maar ik hoop, dat je ons die straks wilt onthullen, zodat wij de volgende jaren je een wens kunnen sturen.

Het verjaren alleen is niet zo zeer de reden, dat wij op deze manier aandacht schenken aan die dag. Het gaat meer om het jaartal. Antoinette is – en het is niet te geloven – 70 jaar geworden.

Dat is de leeftijd waarover gesproken wordt in Psalm 90.

Daar staat:

'De dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, en, indien wij sterk zijn, tachtig jaren; wat daarin onze trots was, is moeite en leed, want het gaat snel voorbij, en wij vliegen heen.'

Waarom haal ik die regels aan?

In een heel bijzonder boekje, 'De sluiers van God' van Catharina Visser, is een interview met jou opgenomen.

Daarin vertel je, dat je je 's avonds altijd verdiept in Psalm 90.

Je vertelt in dat interview, dat je het lezen en bidden nodig hebt om los te komen van je kleine zelf. 'Daar is duur voor nodig', zeg je, 'Dan kom je in een stilte, een leegte. Daar is niets, daar hoeft ook niets. Je zit en bent aanwezig In die houding, op den duur, groeit er iets naar verruiming, je kunt in aanwezigheid raken van De Aanwezige!'

Ik ben erg onder de indruk geraakt van dit gesprek, dat de schrijfster met jou had. Je gunt de lezeres daarin een blik op jouw relatie met jouw Levensbron.

Dus dáár komt jouw sprankelende spiritualiteit vandaan!

Een spiritualiteit waarmee je ons, Antoinette, ook aansteekt.

Waar anderen op deze leeftijd van zeventig jaren vaak al uitgeblust zijn en niets meer in het aardse leven zien, deel jij nog links en rechts uit ven jouw, gaven, die jij op jouw beurt put uit die Levensbron.

En daarvoor willen wij jou danken. Danken, dat jij ons mee laat delen in jouw dromen die jij droomt zoals die terug te vinden zijn in het Pinksterevangelie. Wij spreken op deze dag de wens uit dat jouw Aanwezige je zegent met gezondheid en jaren, zodat wij in jouw dromen mogen blijven delen.

Ik ga nog even terug naar Psalm 90. Daar staat als laatste bede: ‘en het werk onzer handen, bevestig dat.’

Dat willen wij met en voor jou bidden, Antoinette, want ook wij zijn een beetje ‘het werk van jouw handen’.

